De beste kinderboekenschrijvers over de meesterwerken uit het Rijksmuseum

Het grote Rijksmuseum voorlees boek

RUBINSTEIN

RIJKS MUSEUM

Het grote Rijksmuseum voorleesboek

De beste kinderboekenschrijvers over de meesterwerken uit het Rijksmuseum

met verhalen van:

Marion van de Coolwijk
Arend van Dam
Fred Diks
Imme Dros
Bibi Dumon Tak
Pieter Feller
Thijs Goverde
Hans Hagen
Sylvia Vanden Heede
Marjolijn Hof
Vivian den Hollander
Rindert Kromhout
Sjoerd Kuyper
Joke van Leeuwen
Ted van Lieshout
Koos Meinderts
Mirjam Oldenhave
Francine Oomen
Joke Reijnders
Daan Remmerts de Vries
Jan Paul Schutten
Harmen van Straaten
Edward van de Vendel
Kaat Vrancken
Jacques Vriens

RIJKS MUSEUM

RUBINSTEIN

Pieter Feller

Ezeltje rijden

'Sjokken, je moet sjokken!' riep Grijsje, de oudste ezel, tegen Donkie.

Donkie liep voorop en ging naar Grijsjes zin veel te snel.

'Ja,' zei Luna, die tussen de twee in hobbelde. 'Je moet sjokken, Donkie, niet trippelen. Anders vindt Jan dat wij te langzaam gaan en ik heb geen zin in telkens een tik.'

'Hij heeft ook nog het kleinste meisje op zijn rug,' mopperde Grijsje, 'terwijl hij de jongste en de sterkste is.'

'Ach, die van ons zijn toch ook niet zo zwaar,' zei Luna sussend.

'Au! Zie je wel,' bromde Grijsje. 'Nou heb ik een tik te pakken.'

'Goed, ik sjok al, hoor,' balkte Donkie. Met overdreven kalme stappen sloften zijn hoeven door het warme zand.

De zoute zeewind blies door hun stugge vacht. Ze luisterden naar de meisjes. Het oudste meisje, op de rug van Luna, vertelde een verhaal over de oom van een vriendinnetje, die in Egypte was geweest en op een dromedaris had gereden.

'Ik heb een voorvader die uit de buurt van Egypte komt,' haakte Grijsje daarop in. Het klonk een beetje opschepperig.

'Daar heb je hem weer met zijn moeilijke woorden,' balkte Donkie. 'Wat is een "voorvader"?'

Grijsje ging langzamer lopen. Dat deed hij altijd als hij wat moest uitleggen. 'Je hebt een vader en een moeder,' verklaarde hij. 'En je hebt een opa en een oma. Je opa en oma hadden ook een vader en een moeder en die ook weer. Zo ga je heel ver terug in de tijd en dan kom je bij een voorvader.'

Donkie knikte. 'Bestaat er ook een "voormoeder"?'

Luna grinnikte, maar Grijsje blies geërgerd door zijn neusgaten. 'Dat weet ik niet,' zei hij kortaf. 'Het gaat nu over mijn voorvader en die heeft lang geleden ergens in de buurt van Egypte een vrouw op zijn rug gehad...'

'Net als wij nu,' riep Donkie tussendoor.

'Dit zijn meisjes,' zei Grijsje geprikkeld. Hij had er een hekel aan als hij steeds werd onderbroken. 'Geen vrouwen.'

'Maar het worden toch vrouwen,' suste Luna.

Grijsje liet zijn hoeven extra hard op het zand neerkomen.

'Ga je nou stamphoeven, Grijs?' vroeg Luna lachend.

'Ik wil mijn verhaal afmaken,' zei Grijsje verbolgen.

Luna en Donkie keken elkaar even aan, knipoogden en sjokten toen zwijgend verder.

'Die vrouw had een kindje in haar buik en dat was Jezus.'

Donkie schokschouderde. 'Nooit van gehoord,' bromde hij.

'Hij is heel beroemd, hoor.' Luna knikte met haar kop naar de zee. 'Hij kon over het water lopen.'

Donkie lachte. 'Ha ha, jullie laten je ook van alles wijsmaken.'

Grijsje kreeg opnieuw een tik. 'Au!'

'Je liep te langzaam, jongen,' zei Luna. 'Wij sjokten, maar jij stond bijna stil.'

'Hoe weet je dat allemaal van die voorvader en van die Jezus?' vroeg Donkie aan Grijsje.

'Van mijn vader gehoord. Het is een familieverhaal. Het schijnt ook allemaal in een dik boek te staan dat de mensen lezen.'

Ze sjokten verder.

'Mijn vader praatte heel weinig,' zei Luna, die het gesprek weer op gang wilde brengen. 'Hij had in zijn jonge jaren in een mijn gewerkt en kolenstof ingeademd. Hij kreeg het snel benauwd en hoestte veel. Hij is niet oud geworden.'

'Ach, dat is beroerd,' vond Grijsje.

'Mijn vader trekt tegenwoordig een groentekar,' vertelde Donkie. 'Er blijven altijd wel wat lekkere blaadjes of wortels over en die zijn dan voor hem.'

Grijsje en Luna knikten. Ze dachten aan hun schrale weitje met het dorre gras, achter de duinen.

In de branding liep een dame met haar rokken opgetrokken. Het water spoelde om haar enkels, die net zo wit waren als de schelpen in het zand. De meisjes hadden het nu over een zandkasteel dat ze die middag zouden gaan bouwen.

'Wat is het fijn hier op het strand, hè,' verzuchtte Donkie.

Luna flapperde met haar oren om een vlieg te verjagen. 'Beter werk kan een ezel niet krijgen.'

Toen zeiden ze even niets. De meisjes zwegen ook en Jan, de ezeldrijver, had tijdens het tochtje nog helemaal niets gezegd. Hij dacht na en probeerde uit te rekenen hoeveel geld hij vandaag zou verdienen met de ezelritjes.

'Horen jullie dat?' vroeg Donkie. 'De zee ruist zo mooi, het lijkt wel of hij zingt.'

Ezeltje rijden langs het strand, ca. 1890 – 1901
Isaac Israels

Ezelsoren zijn heel gevoelig en ze vangen meer geluiden op dan mensen kunnen waarnemen. Ze horen de schelpen in de branding tinkelen, de miljoenen zandkorrels die langs elkaar schuren en de zoute waterdruppels die klingelen als belletjes.

'Als de zee zingt, dansen de duinen,' flapte Luna eruit.

'Wat bedoel je?' vroeg Grijsje verwonderd.

Luna staarde dromerig in de verte. 'Soms, op een zonnige, zomerse dag als de zon fel schijnt, trilt de lucht. Dan lijkt het net of de duinen bewegen, of ze dansen.'

De meisjes begonnen weer te kwebbelen. Tot de ezels drong het niet door.

Donkie voelde zich zo innig tevreden dat het leek of zijn hoefjes over het zand zweefden. Ineens leek hem dat verhaal over Jezus niet meer zo onwaarschijnlijk. Misschien zou ik nu wel over water kunnen lopen, dacht hij.